

[Svend Auken]

en regering har villet afskaffe betalingsbalan-  
ceunderskuddet på 3-4 år – det vil altså sige  
til efteråret 1987 – sænke det personlige skat-  
tetryk, sige nej til skatter og afgifter, nedbrin-  
ge underskuddet på statsbudgettet år for år  
og øge beskæftigelsen, så den overstiger til-  
gangen til arbejdsmarkedet. Så vidt disse  
meldinger overhovedet lader sig tyde i sam-  
menhæng, må en del af dem kræve ganske  
betydelige offentlige besparelser. Hvis ja,  
hvor store besparelser lægger man så op til,  
og hvordan forestiller man sig, at stigning i  
arbejdsløsheden ikke vil være den automati-  
ske følge heraf?

Socialdemokratiet er tilhænger af en læn-  
gerestiget politik, hvor en forbedret konkur-  
renceevne går hånd i hånd med en aktiv in-  
vesterings- og erhvervs politik og en målrettet  
nedsættelse af arbejdstiden. En sådan politik,  
som er angivet i vort program »Den solidari-  
ske vej« vil på samme tid føre til mindre ar-  
bejdsløshed, lavere underskud på betalings-  
balancen og lavere underskud på statsbud-  
gettet. Vi vil i forlængelse af dette program  
tage en række initiativer i det kommende  
folketing, hvad angår investeringssiden,  
fremme af den teknologiske udvikling, frem-  
me af investeringer i mennesker, fremme af  
investeringer i en positiv erhvervsudvikling,  
en kritisk undersøgelse af den måde, vi i dag  
støtter erhvervs livet på, for at finde frem til  
mere effektive måder at fremme produktion  
og beskæftigelse på. Vi vil også interessere os  
for arbejdstidsspørgsmålet, og noget af det  
første, der her kommer til debat, er jo ar-  
bejdsministerens arbejdstidsredegørelse.

Det vil være en politik, der stiller store  
krav til forståelsen i befolkningen og til rege-  
ringens evne til at forhandle med arbejds-  
markedets parter. Vi ser gerne en bred tilslut-  
ning til en sådan politik, men så er følgen  
naturligvis et klart nej til ensidige løndikta-  
ter, sociale forringelser samt også en vilje til  
en fornuftig forhandling om nedsættelse af  
arbejdstiden.

Jeg har tidligere sagt, at tonen i statsmini-  
stens åbningstale var forsonlig, og at der blev  
lagt op til samarbejde. Det har vi glædet os  
over og har erklæret os rede til at mødes  
med regeringen om de samme problemer,  
som vi allerede i december var parat til at  
forhandle. Justitsministeren har også sagt, at  
politisk samarbejde var ønskeligt og nødven-  
digt. Derimod har venstres stærke mand, hr.

Ivar Hansen, taget afstand fra forhandlinger  
med socialdemokratiet og advaret regeringen  
mod at opgive sin binding til fremskridtspar-  
tiet. Igen: hvad skal vi tro? Hvor står rege-  
ringen?

Socialdemokratiet møder med de samme  
to sæt forslag, som vi rejste før valget: en  
aktiv indsats over for ungdomsarbejdsløsheden  
og social genopretning. Hvad angår løsnin-  
gen af de unges problemer, er vore for-  
slag kendt: vi ønsker regeringens foreslåede  
forringelser både på uddannelsessiden og  
jobsiden taget væk, vi ønsker en aftale om en  
lov vedrørende fremskaffelse af lære- og  
praktikpladser, og vi mener, at det hele bør  
munde ud i en egentlig garanti for, at alle  
unge får tilbud om enten uddannelse eller  
arbejde efter en vis tids ledighed. Vi er villige  
til at drøfte alle forslag, der trækker i den  
rigtige retning, men vi er ikke så interessere-  
de i at bruge al tiden til at diskutere fikse  
patentideer uden forbindelse med virkelighe-  
den.

Hvad angår de sociale genopretningsfor-  
slag og deres finansiering, skal jeg ikke gå i  
enkeltheder nu; de er velkendte. Lad mig  
understrege, at kravene naturligvis ikke er  
ultimative, men at der de sidste 18 måneder  
er sket alvorlige sociale uretfærdigheder, som  
må rettes op. Lykkes det at få etableret det  
brede samarbejde, må det stå åbent også  
over for andre partier, f. eks. socialistisk fol-  
keparti, navnlig hvis man kan enes om et vist  
mindstemål af økonomisk virkelighedstro-  
skab. Det ville være til stor skade, hvis SF  
valgte at køre et udskiftningsløb med ven-  
stresocialisterne. Samarbejdet må omfatte  
ikke blot de hjemlige økonomiske problemer,  
men også de positive perspektiver i miljø-,  
energi- og kulturpolitikken, der er et flertal  
for i dette folketing.

Lad mig sige et enkelt ord om energien.  
Statsministeren vakte under valgkampen med  
rette opsigt, da han satte spørgsmålstegn ved,  
om kernekraften stadig var aktuel for Dan-  
mark. Han anbefalede også, at man skulle se  
på alternative energikilder. Nøgternt set har  
statsministeren ret, men så kan det selvfølge-  
lig undre, at den samme regering ønsker at  
skære drastisk ned i bevillingerne til vedva-  
rende energi. Efter vor opfattelse er det en  
uklog og kortsynet politik.

Et stort spørgsmål i det tidligere folketing  
var naturligvis udenrigs- og sikkerhedspoli-